

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 9

Septembrie 1956

Organ al Cultului creștin adventist din ziua a șaptea din R.P.R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Chenadie Petrescu 116

SA FACEM BINE LA TOȚI

„Așa dar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fratilor în credință“. Efes. 6.10.

Indemnul acesta revine fără încetare pe paginile Sfintei Scripturi. Viața creștină nu este, și nu trebuie să fie, o viață statică, inactivă,

care să se consume numai în studiu, meditație, examinare de sine, rugăciune și diferite înfrînări. Acestea sînt lucrări interioare, necesare pentru înarmarea spiritului, lucrări ale vieții lăuntrice a omului, asupra valorii cărora nu se poate stăruia niciodată în deajuns, și pe care le recomandăm călduros tuturor acelor care vor să

obțină, prin Harul lui Dumnezeu, un caracter creștin și cununa vieții veșnice.

Dar nu trebuie uitat că, adevăratul caracter se formează, se desăvîrșește și se verifică în acțiune. Fapta spune totul, tot ce ești, tot ce vrei. Fapta de dreptate, fapta bună, constituită în același timp și nevoia cea mare a omenirii. Este atîta de făcut în jurul nostru! Numai ochi să ai să vezi miile de ocazii, prilejuri, care îți

se oferă. Unii nu fac nimic plîngîndu-se totdeauna că n-au ocazie. Ei nu văd nimic, nu simt nimic din ce se petrece în jurul lor, însă se măgulesc cu ideea că dacă ar avea ocazie, ce mare lucrare ar face ei! Alții nu fac nimic

pentru că le scapă ocazia, o observă după ce a trecut, și se plîng apoi că au pierdut prilejul cel nimerit. Pentru ei este valabil proverbul care zice că „Ocazia are păr numai în frunte“, ceea ce vrea să spună că odată ce ocazia a trecut, nu mai ai cum s-o prinzi. O ocazie nefolosită

e pierdută pentru totdeauna. Alții văd ocazia la timp, dar ezită s-o prindă, nu sînt hotărîți în momentul decisiv. Ocazia trece cu bună știință, și ei tot nu fac nimic. Cei mai fericiți, cei cari realizează ceva, sînt aceia cari văd ocazia la timp, știu ce vor, și pun mîna pe ea. Așa se face că unii au succes și alții nu.

Se spune că pe mormîntul cuiva s-a găsit scris următorul epitaf: „Aici odihnește

(Continuare la pag. 8)

Înaltul privilegiu al rugăciunii

(Urmare din Nr. trecut)

Noi trebuie să ne rugăm în cercul familiei; dar mai pe sus de toate să nu neglijăm rugăciunea în taină, în cămăruță, căci aceasta dă viață sufletului nostru. Este imposibil, ca sufletul să crească și să facă progrese, acolo unde rugăciunea este neglijată. Rugăciunea din familie, sau cea publică, nu este de ajuns. În tăcerea singurătății să deschidem inima noastră înaintea ochiului a toate văzător al lui Dumnezeu. Rugăciunea în taină trebuie să fie auzită numai de Dumnezeu.

Nici o ureche curioasă să nu audă asemenea cereri. În rugăciunea din cămăruță sufletul este liber de influențele înconjurătoare, liber de orice turburare. Liniștită, dar fierbinte, să se înalțe rugăciunea la Dumnezeu. Plăcută, durabilă și mîntuitoare va fi influența Celui care vede în ascuns și a cărui ureche este deschisă, să audă rugăciunea înălțată din inimă către Dînsul. Prin simplă și liniștită credință ca de copil, sufletul păstrează legătura cu Dumnezeu și își adună raze de lumină dumnezească, ca să se întărească și să se susțină în lupta cu Satana. Dumnezeu este cetatea și tăria noastră pe veci.

Rugați-vă în cămăruța voastră; înălțați mereu inima voastră spre Dumnezeu. Astfel „Enoch a umblat cu Dumnezeu”. Aceste rugăciuni tăcute se înalță la tronul harului ca un miros plăcut de jertfă de tămîie. Satana nu poate să învingă pe cel care se sprijină pe Dumnezeu în felul acesta.

Nu există timp sau loc nepotrivit pentru înălțarea de rugăciuni la Dumnezeu. Nimic nu ne poate opri de a înălța inimile noastre în serioasă rugăciune. Putem aduce cererile noastre lui Dumnezeu, ca să ne asigurăm conducerea divină, ca Neemia, care s-a rugat la Dumnezeu chiar în fața regelui Artaxerxe. Un loc retras pentru rugăciune se poate găsi orișunde. Noi

trebuie să ținem continuu deschisă ușa inimii noastre, și mereu să invităm pe Domnul, să vină și să ia loc ca oaspete permanent în noi.

Putem închide orice intrare imaginațiilor necurate și cugetelor nesfinte, înălțînd sufletul în fața lui Dumnezeu în rugăciuni din inimă. Cei cu inima mereu deschisă, ca să primească sprijinul și binecuvîntarea lui Dumnezeu, vor umbla într-o atmosferă sfîntă, pentru că se țin în continuă legătură cu cerul.

Să ajungem a cunoaște pe Domnul mai bine și a dobîndi o mai deplină înțelegere a adevărurilor veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar, pentru ca aceasta să se poată realiza, trebuie să ne rugăm, ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cerești.

Să înălțăm deci sus inimile noastre, ca Dumnezeu să ne poată insufla o atmosferă cerească. Ne putem ține atît de aproape de Dumnezeu, încît în fiecare din încercările neașteptate, cugetele noastre să se întoarnă către El în mod așa de natural, cum se întorc florile după soare.

Aduceți înaintea lui Dumnezeu dorințele, bucuriile, grijile, întristările și temerile voastre. Povara voastră nu-I va face Lui greutate, și nici îngrijirea de voi nu-L va obosi. Cel care numără perii capului vostru, nu rămîne indiferent față de trebuințele copiilor Săi. „Vedeți,

că Domnul este foarte milos și îndurător”. (Iac. 5,11.) Inima Sa iubitoare este adînc mișcată de suferințele noastre și de strigătul nostru de durere. Aduceți înaintea Lui tot ce vă apasă. Nimic nu este prea greu pentru El, căci El este care ține lumile și guvernează întregul univers. Nimic din cele spre pacea noastră nu este prea neînsemnat pentru El, ca să rămînă nenotat de Dînsul. Nu există în experiențele vieții noastre

(Continuare la pag. 5-a)

RUGA

*O, Doamno, sfint și mare
Tu, cel ce m-ai iubit,
-Naintea Feței Tale
Eu am venit smerit!*

*Ai milă și de mine
Mă vezi cît sint de mic
Sint slab, dar către Tine
Privirea mi-o ridie.*

*Ferește-mă în viață
De calea celui rău
Și dă-mi te rog povață
Din sfint Cuvîntul Tău!*

*Să cresc vreau, în credință
Și-n toate, doresc eu
Spre culmi de biruință
Condu-mă tot mereu!*

*Spre bine să fiu gata
De-al face tot mai mult
Pe mama și pe tata
Ajută-mi să-i ascult!*

*Și dă-ne azi Cuvîntul
Și pîine; știi că poți
Al Tău este pămîntul,
Ai tăi, noi sintem, toți!*

*Iubirea-Ți minunată
Mereu s-o preamărim
Mărit să fii, o Tată!
In veci de veci... Amin.*

PETRE V. CAZAN

Valoarea jertfei Domnului Isus

Un singur Mintuitor

„Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați din felul deșert de viațuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sîngele scump al lui Hristos, Milul fără cusur și fără prihană”, 1 Petru 1. 18—19.

„Jertfa Domnului Hristos ca ispășire pentru păcat, este marele adevăr în jurul căruia gravitează toate celelalte adevăruri. Noi trebuie să studiem fiecare adevăr din Cuvîntul lui Dumnezeu, de la Geneza pînă la Apocalips — în lumina care se revarsă de la crucea de pe Golgota, pentru a-l putea înțelege și prețui cum se cuvine. Eu vă prezint marele și impunătorul monument al milei și regenerării, al salvării și răscumparații Fiului lui Dumnezeu înălțat pe cruce. Căderea oamenilor în păcat, produse multă întristare în cer, pentru îngeri și pentru Tatăl nostru Cel iubitor.

Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Suveranul cerului, fu umplut de compătimire pentru neamul omenesc vinovat. Inima Sa duioasă fu profund mișcată de milă și compătimire, cînd văzu că suferințele, lacrimile și moartea aveau să urmeze de aci înainte. Iubirea lui Dumnezeu Tatăl, care este mai tare decît moartea, puse la cale un plan de mîntuire, prin care omul putea fi salvat. Legea cea sfîntă disprețuită și călcată, reclama viața delicventului.

„În întreg Universul nu era decît Unul care putea satisface pretențiile ei, în favoarea omului. Deoarece Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfîntă ca și Dumnezeu Insuși, numai Unul deopotrivă cu Dumnezeu putea săvîrși ispășirea pentru călcarea ei. Nimeni afară de Hristos, nu putea răscumpara pe om din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos voi să ia asupra-Si vina și ocara păcatului — un păcat care era atît de respingător pentru un Dumnezeu sfînt, încît El trebui să despartă pe Tatăl de Fiul”.

Mîntuirea omului nu era posibilă pe altă cale, — și acest lucru îl confirmă apostolul Petru cînd zice: „În nimeni altul, nu este mîntuire căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”.

Fapte 4,12. Iar apostolul Pavel, în epistola sa către Timotei, adeverește același lucru: „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur Mijlocitor între Dumnezeu și oameni, Omul Isus Hristos”.

O jertfă înlocuitoare

Sîngele lui Isus Hristos care a curs pe cruce, constituie pentru noi o jertfă curățitoare și expiatoare de păcat, simbolizată prin mulțimea jertfelor ce se aduceau la Sanctuarul Vechiului Testament. Păcătosul vinovat de păcate, punea mîinile asupra capului mieluşelului nevinovat, mărturisea păcatele sale și în chip simbolic ele se transmiteau asupra mielului. Acum mielul era încărcat cu păcate, iar adevăratul vinovat era făcut liber de păcat; și el cu mîinile sale proprii, junghia mielul, al cărui sînge era adus și stropit în Sanctuar spre a satisface dreptatea Legii violată de păcătos. Despre acest lucru, a profetizat proorocul Isaia, cu multe sute de ani mai înainte: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre, pedeapsa care ne dă pacea, a căzut peste El și prin rănile Lui sîntem tămăduiți. Isaia 53,5.

Referindu-se la jertfa Domnului Isus, apostolul Pavel zice: „Cu cît mai mult sîngele lui Hristos, care prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine Insuși, jertfă fără pată lui Dumnezeu, va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului Celui viu. „Tot așa Hristos după ce S-a adus jertfă o singură dată ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L aşteaptă”. Ebrei 9,14,28.

„În El”, zice mai departe apostolul Pavel, „avem răscumpărare, prin sîngele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său”. „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu și sînt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpararea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rînduit mai dinainte să fie prin credința în sîngele Lui, o jertfă de ispășire. „Efes. 1,7; Rom. 3,23—25.

În parabola cu cei doi datornici se spune că cel care datora o sumă considerabilă s-a rugat să mai fie îngăduit: și „stăpînul robului aceluia, făcîndu-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat toată datoria”.

Datoria noastră față de Dumnezeu, provenită în urma neascultării, a fost așa de mare încît nici noi și nici nimeni altcineva dintre semenii noștri nu ne poate ajuta la achitarea ei. Mulțumim lui Dumnezeu căci tot El, în iubirea Sa cea mare, a găsit o posibilitate de

a ne ajuta, plătind datoria în locul nostru, căci Isus Hristos Și-a dat „viața ca răscumpărare pentru mulți“. Mat. 20,28.

Dacă pe de o parte moartea este o consecință inevitabilă a păcatului, pe de altă parte, iertarea este un dar nemeritat ce se oferă celui vinovat, cu condiția ca el să-și mărturisească păcatul și să se pocăiască. Următoarea întimplare, poate servi spre o mai bună înțelegere a planului de mîntuire adus la îndeplinire prin Isus Hristos :

Cîndva, un judecător, dintr-o țară îndepărtată, primi însărcinarea să judece pe un făcător de rele, care mai înainte fusese prietenul său. Era vorba de o infracțiune, care se putea pedepsi cu o amendă în bani. Cu toate acestea cazul era destul de grav și judecătorul condamnă pe vinovat la o amendă considerabilă. Cineva dintre cei ce cunoșteau raporturile de altă dată dintre judecător și condamnat, socoti chiar că judecătorul a fost prea sever în aplicarea legii, dar nu putu admira în deajuns nepărtinirea lui.

Toți cei de față rămaseră însă uimiți, cînd văzură că judecătorul, după ce pronunță sentința, părăsi scaunul său de judecător și așezîndu-se lîngă condamnat plăti el în locul acestuia amenda pînă la cel din urmă ban. Așa dădu el respectul cuvenit legii, dar arătă și mila sa față de cel care o călcase. El a dictat pedeapsa și apoi el însuși o plăti. Tot în felul acesta a procedat Dumnezeu, prin Fiul Său Cel iubit, față de omul păcătos. Isus Hristos tot care nu este altul decît însuși Dumnezeu, — căci Tatăl și Fiul sînt de o Ființă, — a plătit datoria pe care a făcut-o omul din cauza păcatelor sale. Căci „Dumnezeu era în Hristos împăcînd lumea cu Sine, neținîndu-le în seamă păcatele lor“. 2 Cor. 5,19.

Urmările ce decurg din jertfa lui Isus

Jertfa lui Isus Hristos adusă pe cruce, a fost atît de eficace și de indestulătoare, că putea să îndeplinească toate cerințele planului de mîntuire și să satisfacă nevoile neamului omenesc decăzut și înstrăinat de Dumnezeu.

Legea morală care este tot atît de sfîntă ca și Dumnezeu Insuși, fusese călcată de om și ea cerea viața păcătosului. Numai Domnul Isus, Cel de o ființă cu Tatăl putea să facă ispășire pentru călcarea ei, să răscumpere pe om și să-l aducă înapoi în armonie cu cerul. „Căci după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți“. Rom. 5,19. Numai El putea să spună despre Sine: „Eu am păzit poruncile Tatălui meu și rămîn în dragostea Lui“. Ioan 15,10.

Jertfa Domnului Isus poate îndepărta suferința și moartea, care sînt o consecință in-

vitabilă a păcatului. Despre Domnul Isus, profetul spunea cu mult timp mai înainte: „Totuși El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El și prin rănile Lui sîntem tămăduiți“. Is. 53,4,5.

„Hristos a suferit cum meritam noi să suferim, ca să putem fi tratați cum se cuvine Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu a contribuit cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea noastră, ca noi să putem primi viața Lui. Prin rănile Lui sîntem vindecați“.

Păcatul, care este o ofensă față de un Dumnezeu curat și sfînt, nu putea fi expiat și nici îndepărtat decît prin jertfa Domnului Isus. Apostolul Pavel, luminat de Duhul Sfînt, spune: „Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5,21. Apostolul Petru completează și el acest gînd, cînd zice: „El n-a făcut păcat, și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănile Lui ați fost vindecați“. 1 Petru 2,22,24.

Valoarea nemărginită a sacrificiului ce s-a cerut pentru mîntuirea noastră descoperă faptul că păcatul este un rău nemăsurat de mare. Dumnezeu ar fi putut șterge această faptă rea din creațiunea Lui, nimicînd pe păcătoși de pe fața pămîntului. Dar El a iubit lumea atît de mult, încît a dat pe Fiul Său... „Numai Isus era în stare să îndepărteze ofensa și să șteargă păcatul cu toate urmările lui. Numai El a putut trăi o viață desăvîrșită, sfîntă, fără de păcat, împlinînd în totul cerințele Legii. El putea spune despre Sine: „Vine stăpînitorul lumii, dar în Mine nu găsește nimic“.

Pentru tine și pentru mine

Isus Hristos, Maestatea cerului, unicul Fiul al lui Dumnezeu, din iubirea pentru tine și pentru mine, a părăsit cerul, a venit într-o lume înveninată de păcat, a suferit ocări și batjocuri și în cele din urmă S-a jertfit pe cruce. Pentru tine și pentru mine, a suferit El ca un făcător de rele, ca să ne poată răscumpăra de sub blestemul păcatului. Vinovăția ta și a mea au apăsat greu asupra inimii Lui și I-au umplut sufletul cu o înstrăinare ce niciodată nu va fi nici cunoscută, nici înțeleasă de cei muritori. Tu și eu, am ofensat, am jignit pe Tatăl nostru din cer, prin păcatele noastre, dar El a primit de bună voie să ia asupra-Și neleguirea noastră a tuturor, ca noi să putem fi

îndreptățiți prin meritele Lui, la care n-am contribuit cu nimic.

El dorește și așteaptă ca tu și eu să-I fim recunoscători, și să ne consacram toată puterea în slujba Evangheliei Sale. Predicatorul Spurgeon istorisește într-o scriere a sa, că într-o zi un șef de trib din Africa, osîndi la moarte pe un sclav pentru unele greșeli săvîrșite. Un om alb, care auzi de această condamnare se duse îndată la căpetenia tribului și-i oferii tot felul de lucruri scumpe, numai să cruțe viața sârmanului sclav. La acestea șeful răspunse: „N-am nevoie nici de fildeș nici de aur, căci pot să cuceresc aceste lucruri de la un alt trib... Tot ce-mi trebuie este sînge!” Și terminînd aceste cuvinte porunci unui arcaș al său să-și încordeze arcul și să trimeată o săgeată în inima bietului sclav. Instantaneu, omul alb întinse brațul său peste pieptul acestuia și în clipa următoare săgeata se înfipse în carnea omului alb. Șeful de trib rămase uimit. Omul alb scoase săgeata din brațul său, se îndreptă spre șef și îi zise: „Iată sînge! Ți-l ofer pentru acest nenorocit sclav, astfel

că eu îmi însușesc dreptul la viața lui”. (Căci așa prevedeau legile lor).

Șeful de trib nu mai văzuse pînă atunci atîta iubire de oameni. El dăruie pe sclav, omului alb și-i zise: „Da, omule alb, l-ai răscumpărat cu sîngele tău! Să fie al tău!” În acel moment sârmanul sclav se aruncă la picioarele salvatorului său și plîngînd, zise: „Omule alb m-ai răscumpărat prin sîngele tău, eu vreau să rămîn pe veci al tău!”

În zadar se sili omul alb să-i acorde libertatea. Ori pe unde se ducea, el se ținea după dînsul și nici un serviciu nu i se părea prea mare, nici o muncă prea grea, din recunoștință pentru salvarea lui.

Dacă inima unui sârman sclav putu fi cîștigată de iubirea unui străin, tu și eu, care am fost răscumparați prin sîngele nevinovat al lui Isus Hristos, putem noi să ne reținem fără să ne arătăm recunoștința noastră față de Mîntuitorul nostru, care a făcut atît de mult pentru tine și pentru mine? El dorește și chiar așteaptă să ne consacram fără nici o rezervă.

C. Manea

Inaltul privilegiu al rugăciunii

(Urmare din pag. 2-a)

capitol prea întunecat, ca El să nu-l citească; și nici nu putem ajunge în încurcături atît de mari, ca El să nu le poată rezolva. Nici o nenorocire nu se întîmplă chiar celui mai mic dintre copiii Săi, nici o grijă nu poate chinui sufletul cuiva, nici o bucurie nu ne poate încînta inima și nici o rugăciune nu iese de pe buzele noastre, fără ca Tatăl nostru ceresc să observe și să arate un viu interes pentru toate. „El vindecă inimile zdrobite și leagă rănile lor.” (Ps. 147,3.) Legăturile dintre Dumnezeu și fiecare suflet sînt atît de intime și clare, ca și cum nu ar mai fi alt suflet pentru care Dumnezeu să fi dat pe Fiul Său mult iubit.

Isus zise: „În acea zi veți cere în numele Meu; și nu vă zic, că Eu voiu ruga pe Tatăl pentru voi: căci Tatăl însuș vă iubește”. „Eu v-am ales pe voi... pentru ca Tatăl să vă dea, orice veți fi cerut de la Dînsul în numele Meu”. (Ioan 16,26,27; 15,16.) Dar a se ruga cineva în numele lui Isus, însemnează mult mai mult decît numai a aminti numele Domnului la începutul și la sfîrșitul rugăciunii: însemnează a ne ruga în spiritul și în puterea lui Isus, ca unii cari credem în făgăduințele Sale, nădăjduim în harul Său și facem faptele Sale.

Dumnezeu nu vrea, ca vreunul din noi să se facă pusnic și să se retragă din lume, ca să facă numai rugăciuni. Viața noastră trebuie să se petreacă așa ca și viața lui Hristos, adică

pe munte în rugăciune și apoi în mijlocul mulțimii. Cine nu face, decît să se roage, va înceta curînd de a se mai ruga, sau rugăciunile lui vor ajunge numai o formă. Cînd oamenii se retrag din viața socială, departe de locul care reclamă datorii creștinești și purtarea crucii; cînd ei încetează de a lucra serios pentru Domnul care a lucrat serios pentru ei: atunci ei nu mai au pentru ce să se mai roage și pierd imboldul de a se mai ruga. Rugăciunile lor devin atunci personale și egoiste. Ei nu se mai pot ruga pentru trebuințele omenirii, sau pentru clădirea împărăției lui Hristos, cerînd putere la lucrarea aceasta.

Noi suferim pierderi grele, cînd neglijăm privilegiul de a ne aduna cu alții, ca să ne întărim și să ne încurajăm unul pe altul la rugăciune către Dumnezeu.

Inima noastră să se înalțe spre ceruri pe aripile rugăciunii mulțumitoare. În ceruri toți servesc lui Dumnezeu cu cîntări de laudă, iar cînd noi aducem lui Dumnezeu mulțumirile noastre, atunci și serviciul nostru divin se aseamănă cu cel al oștirii cerești. „Cine sacrifică laudă, acela mă onorează”, zice Dumnezeu. (Ps. 50,23.) Să venim înaintea lui Dumnezeu cu bucurie și în adîncă închinare, și să servim Creatorului nostru cu „mulțumire și voce de cîntare”. (Isa. 51,3.)

E. G. White

Biserica adventă, biserică profetică

Profeția sau prezicerea, adică spunerea mai dinainte a unor evenimente ce urmau să se petreacă în viitor, a avut rostul de a întări credința și convingerea credincioșilor și a-i face să nu-și piardă încrederea în cele făgăduite prin Cuvîntul lui Dumnezeu.

Profetul Habacuc scria astfel despre profeție: „Este o proorocie a cărei vreme este hotărîtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit“. Hab. 2, 3.

Despre planurile lui Dumnezeu și profețiile făcute în Cuvîntul Său, se mai spun următoarele:

„Ca și stelele, în vastul circuit al drumului rînduit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întîrziere“.

La fel, stau lucrurile și cu Biserica Adventă.

Cînd marele orologiu al vremii a arătat ceasul acela, Laodiceia, biserica sfîrșitului, rămașița sau Biserica Adventă, a venit la existență.

„Laodiceia însemnează judecata poporului. Solia adresată acestei biserici prezintă scenele de încheiere ale timpului de încercare. Ea descoperă o perioadă de judecată. Aceasta însemnează ultima fază a bisericii și se aplică credincioșilor din timpul soliei a treia, (întreitei solii îngerești) ultima solie de har înaintea revenirii Domnului Hristos. Ea cuprinde timpul cînd are loc ziua cea mare de ispășire; și, în timp ce se face judecata de cercetare, — începînd cu casa lui Dumnezeu, — legea cea dreaptă și sfîntă a lui Dumnezeu, este luată de către biserica așteptătoare, ca regula lor de viață“.

Lucrările întreprinse de Dumnezeu, sînt mari și solemne. Ele au o bază temeinică și sînt durabile. O lucrare atît de măreață, ca ultima solie de avertizare, nu putea să apară la voia întîmplării sau la bunul plac al oamenilor. De la ea se cerea să stea pe puternica temelie a profeției. Și spre slava lui Dumnezeu și bucuria noastră, ea poate dovedi din plin că are această bază profetică întemeiată. pe:

Solia din Apocalips 14. 6—12

Este foarte impresionant faptul că, „afară de adventiștii de ziua șaptea nu există nicio organizație religioasă care să prezinte în temele ei principale, tocmai acele subiecte din care se compune această solie“.

Este minunat și puternic faptul că se poate prezenta o profeție clară, precisă și impresio-

nantă, drept actul de naștere, apariție sau de existență, al acestei biserici profetice.

„Profeția din Dan. 8, 14: Pînă vor trece 2300 seri și dimineți, apoi sfîntul locaș va fi curățit“, și solia din Apoc. 14: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I mărire, pentru că a venit ceasul judecării Lui“, vorbeau despre lucrarea Domnului Hristos din Sfînta Sfințelor adică despre judecata de cercetare, iar nu despre venirea Domnului pentru mîntuirea poporului Său și pentru distrugerea păcătoșilor. Greșeala nu era în socotirea perioadelor profetice ci în greșita înțelegere a evenimentului care trebuia să aibă loc la sfîrșitul celor 2300 zile. Din cauza greșelii acesteia, suferiseră credincioșii dezamăgirea; dar toate fuseseră prezise în profeție și tot ce puteau aștepta, după Scripturi, se împlinise.

Domnul Hristos venise, însă nu pe pămînt, cum îl așteptaseră ei, ci în Sfînta Sfințelor din templul lui Dumnezeu din cer, așa cum era preînchipuit în serviciul umbrei. Domnul este arătat clar de profetul Daniel, ca venind, la data aceasta, înaintea Celui vechi de zile, (nu pe pămînt): „M-am uital în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrînit de zile și a fost adus înaintea Lui“. Dan. 7, 13“.

„Cei ce au urmat după lumina cuvîntului profetic, au văzut că, în loc să vină pe pămînt, la sfîrșitul celor 2300 zile, în 1844, Domnul Hristos a intrat atunci în Sfînta Sfințelor din Sanctuarul ceresc, spre a îndeplini lucrarea de încheiere a ispășirii, ca pregătire pentru venirea Sa.

S-a înțeles de asemenea că, în vreme ce jertfa pentru păcat închipuia pe Domnul Hristos, jertfit pentru păcatele noastre, iar marele preot închipuia pe Domnul Hristos ca Mijlocitor pentru noi, țapul de trimis, simboliza pe Satana, începătorul păcatului, asupra căruia vor fi puse la urmă păcatele celor cu ade-vărat pocăiți. Cînd marele preot, prin singele jertfei pentru păcat, îndepărta păcatele din Sanctuar, le punea asupra țapului de trimis. Cînd Domnul Hristos, prin propriul Său sînge, îndepărtează păcatele poporului Său din sanctuarul ceresc, la încheierea lucrării Sale de mijlocire, El le va pune asupra lui Satana, care, la executarea judecării, va suporta pedeapsa finală. Țapul de trimis, era dus într-un pămînt nelocuit și nu mai venea niciodată în tabăra lui Israel. Tot așa va fi îndepărtat pentru totdeauna dinaintea lui Dumnezeu și a poporului Său, — Satana — și va fi nimicit la distrugerea cea de la urmă a păcatului și a păcătoșilor“.

„Advențiștii, la început nu înțeleseră aceasta, dar mai târziu ei se lămuriră, pe măsură ce Scripturile, care defineau poziția lor, li se deschiseră spre înțelegere“.

Pentru deplina clarificare a problemei, mai rămîne de precizat, care era punctul de începerea socotirii perioadei de 2300 zile-nop-timi?

Îngerul care explică lui Daniel această profeție, îi atrage atenția asupra începutului socotirii ei și-i spune: „Să știi, dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului“ ș.a.m.d. Dan. 9, 25. p.p.

Cu ocazia ocupării Ierusalimului de către Nabucodonosor, cetatea a fost distrusă și arsă cu foc, iar căpeteniile și o mare parte din popor au fost strămutați în Babilon. După cucerirea Babiloniei de către Medo-Perși, au fost date trei edicte sau decrete pentru ca iudeii din Medo-Persia să se înapoieze în țara lor și să-și rezidească locurile lor sfinte. Două din aceste edicte sau decrete, se refereau la templul din Ierusalim. Numai al treilea decret, dat de împăratul Artaxerxe, în toamna anului 457 î.Hr. se referea la rezidirea orașului, a Ierusalimului, și deci acesta este punctul de plecare al socotirii profeției: „de la darea ordinului pentru rezidirea Ierusalimului“.

Începînd deci cu socotirea anilor de la data aceasta, găsim un număr de 456 de ani întregi înainte de Domnul Hristos. Pentru a ajunge la perioada de 2300 de ani, mai trebuie adăugați, la cei 456 ani, în. Hr., încă 1844; deci exact anul 1488 d. Hr., cînd era și fixată data împlinirii fericitei speranțe a creștinului adică arătarea Domnului Hristos pe norii cerurilor.

Cum văzurăm descris mai sus însă, nu acest eveniment urma să aibă loc la data aceea, ci celălalt, și anume începerea lucrării de curățirea Sanctuarului, a judecării de cercetare, de încărcare a Domnului Hristos cu păcatele mărturisite, regretate și părăsite, pentru ca apoi, la vremea potrivită, să le arunce asupra autorului păcatului, asupra lui Satana.

Neînțelegerea clară a evenimentului, a dat loc marelui dezamăgiri. Dar aceasta nu era la voia întîmplării. Nici greșita aplicație a evenimentului nu fusese o întîmplare. Mîna lui Dumnezeu ascunsese adevăratul înțeles al lucrurilor, spre a produce cernerea sau cercarea marelui mulțimi care pretindea a crede sincer solia și a avea o adevărată pocăință. Cercarea a dovedit lucruri surprinzătoare și anume, că numai foarte puțini erau într-adevăr niște sinceri credincioși; apoi li s-a descoperit că se împlinea cu ei profeția din Apoc. 10, 8—11:

„Și glasul pe care-l auzisem din cer, mi-a vorbit din nou și mi-a zis: „Du-te de ia căr-

tica deschisă din mîna îngerului care stă în picioare pe mare și pe pămînt“. M-am dus la înger și i-am cerut să-mi dea cărticica. „Ia-o, mi-a zis el, și mînc-o; ea îți va amări pîntecele; dar în gura ta va fi dulce ca mierea“. Am luat cărticica din mîna îngerului și am mîncat-o: în gura mea a fost dulce ca mierea; dar după ce am mîncat-o, mi s-a umplut pîntecele de amărăciune. Apoi mi-a zis: „Trebuie să proorocești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați“.

După marea dezamăgire, și după ce primiseră adevăratul înțeles al lucrurilor, credincioșii trebuiau să ducă solia pînă la marginile pămîntului: oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.

Credincioșii de atunci nu s-au gîndit nici un moment la alcătuirea unei noi biserici organizate, care să facă lucrarea aceasta, — Biserica Adventă. Ei chiar stăruiau să rămînă mai departe în mijlocul bisericilor în care se pomeniseră. Dar, întrucît ca la 50.000 de credincioși, au simțit nevoia să se despartă de celelalte denominațiuni, unde nu se mai putea trăi întregul adevăr, și în fața măsurilor extreme luate de acele biserici istorice, de a exclude din mijlocul lor pe toți cei ce mărturiseau credința în personala și vizibila arătare pe norii cerurilor a Domnului nostru Isus Hristos, — sub presiunea evenimentelor, exact la vremea profețită, Biserica Adventă a luat ființă.

Ea prezenta lumii întreita solie îngerească din Apoc. 14, 6—12: Temerea de Dumnezeu, sosirea ceasului judecării, recunoașterea lui Dumnezeu drept Creatorul a toate, — fapt ce urma a fi amintit prin păzirea Sabatului, amintitorul Creațiunii. Urma să vestească a doua solie îngerească. anunțînd căderea babilonului, adică abaterea de la adevărul dumnezeesc a tuturor organizațiilor religioase care respinseseră solia divină al cărei timp sosise, și declararea acelor organizațiuni, căzute în dizgrația lui Dumnezeu; urma să vestească solia îngerului al treilea, care avertiza contra închinării la fiară, biserica apostaziată și persecutoare, ale cărei dispoziții contrare Bibliei, nu mai trebuiau urmate și considerate valabile.

Lozina, frumoasa lozincă: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“, — Apoc. 14, 12 — trebuie să fie vestită pe întreg pămîntul.

Biserica Adventă, și-a recunoscut cu smerenie și cu hotărîre actul său de naștere: profeția lui Daniel 8, 14 și Apoc. 14, 6—12. Ea și-a considerat apariția sa, ca o hotărîre de la Dumnezeu și nu a căutat să se împotrivescă vedeniei cerești!

Ura Satanei nu a distris-o. Proba timpului i-a verificat tăria. Asaltul ereziilor nu au abă-

tut-o de la ținta ei și nu i-au zdruncinat încrederea în misiunea ei profetică, aceea, de a duce lumii ultima avertizare: oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor! Ea înaintează hotărâta și senină. Nimic nu o cîntește din încredințarea ei. Impreună cu apostolul Pavel zice cu hotărîre: „Eu știu în cine am crezut“. Ea ascultă vocea Intemeietorului ei care îi dă încurajarea: „Eu sînt cu tine în toate zilele, pînă la sfîrșitul veacului!“

În timp ce duce lupta în vederea biruinței, Biserica Adventă știe că la vremea potrivită, i se va trimite ajutor deosebit și putere deplină prin reînvierea lucrării odată cu alăturarea

îngerului din Apoc. 18“. Ingerul care se u-nește la vestirea soliei îngerului al treilea, va umple tot pămîntul cu mărirea sa. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii, la începutul Evangheliei, se vor împlini iar prin ploaia cea tîrzie, la încheierea predicării Evangheliei“.

Atunci, se va putea spune despre Biserica Adventă, — ca o împlinire a profeției —; „Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar biruitoare ca niște oști sub steagurile lor!“ Cînt. Cînt. 6, 10.

Gh. Graur

SĂ FACEM BINE LA TOȚI

(Urmare de la pag. 1-a)

omul care a pierdut toate ocaziile“, adică n-a făcut nimic toată viața, n-a realizat nimic de seamă, în timp ce altul a declarat despre sine așa: „Am avut atîta succes, cîte ocazii am folosit“. O persoană credincioasă se exprimă astfel: „Ocaziile multe nu fac pe om să aibă succes, ci folosirea ocaziilor aduce succesul“.

Iată dece, îndemnul sfînt ni se adresează și nouă azi: „Cît avem prilej (ocazie) să facem bine la toți“. Binele trebuie făcut la toți, fără deosebire. Fapta bună pe care o faci pentru că e nevoie de ea, este singurul mijloc de a păstra legătura cu oamenii și de a influența lumea spre bine. Pentru ca omul să fie ridicat la o viață mai înaltă, are nevoie de gînduri și aspirațiuni noi și înălțătoare. Fapta bună este singurul mijloc de a deschide inima și de a face ca adevărul să pătrundă în conștiința omului, este singurul mijloc de a predica Evanghelia, care are crezare în timpul nostru și care dă valoare cuvintelor noastre. Fapta bună are o influență enormă.

„Dacă urmărim exemplul lui Hristos în facerea binelui, inimile se vor deschide și nouă, după cum s-au deschis și Lui. Viața lui Hristos forma o influență nețărmurită, o influență ce-L lega de Dumnezeu și de familia omenească. Prin Hristos, Dumnezeu a înzestrat pe om cu o influență care-i făcu imposibil a trăi numai pentru sine. Fiecare în parte sîntem legați de semenii noștri; noi facem parte din marele univers al lui Dumnezeu, și ne găsim sub obligații mutuale. Nici-un om nu poate fi independent de semenii săi; căci bunul mers al unuia influențează pe ceilalți. Planul lui Dumnezeu este ca fiecare să-și simtă datoria

de a fi o binefacere pentru alții, și să caute a mări fericirea lor“.

Conducerea Bisericii noastre a dat mereu sfatul și îndemnul acesta ca fiecare să se facă de folos acolo unde se găsește, participînd volios atît la lucrări de interes general, comun, inițiate de autoritățile locale, cît și la orice faptă bună individuală, oriunde vedem că este nevoie. Pretutindeni unde frații noștri au înțeles sfatul acesta, rezultatele au fost îmbucurătoare, ei au cîștigat un nume bun și s-a bucurat de libertatea de a-și exercita cuibul lor și a mărturisi credința lor. Personal, am avut ocazie să vizitez diferite comunități din țară și să iau parte la serviciile divine de acolo.

În aceste comunități am observat pretutindeni că membrii noștri sînt în bune relațiuni cu concetățenii lor și cu autoritățile locale, și că frații noștri au un interes și un zel pentru lucrare care face cinste acestor comunități, comitetelor lor și pastorilor respectivi.

„Să nu obosim în facerea binelui; căci la vreme potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“. Efes. 6,9. Oboseala și descurajarea nu trebuiesc îngăduite. În facerea de bine nu trebuie să fie pauze, chiar dacă rezultatul nu se vede imediat. Fă binele, și vei secera la vremea potrivită.

„Este bine să fii plin de rivnă totdeauna pentru fapte bune“. Efes. 4,18. Este nevoie de o ofensivă a faptelor bune pentru a fi plăcuți înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Faptele bune au constituit puterea Bisericii A.Z.S. în trecut, și tot ele, prin harul lui Dumnezeu o constituie și azi, și o va constitui și în viitor.

V. Diaconescu

Solemna răspundere a pastorilor

„Căci eu nu mă rușinez de Evanghelia lui Hristos; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia, care crede“. Rom. 1, 16. :

Evanghelia a adus oamenilor o nouă și înaltă concepție despre viață. Chiar dacă în genere conducerea Bisericii creștine — începând chiar din veacul al 4-lea după Hristos — nu a rămas la curățenia învățaturii și a moravurilor Apostolilor și primilor Creștini; totuși aluatul cel bun al Evangheliei nu a încetat de a lucra mai departe spre binele oamenilor.

Dumnezeu a rînduit, ca Evanghelia să fie predicată de oameni, nu de îngeri. Și mai este adevărat de asemenea, că — după cum zice, Sf. Apostol Pavel :

„Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere ne mai pomenită să se știe, că e de la Dumnezeu, iar nu de la noi“. 2 Cor. 4, 7.

Totuși, aceste vase de lut fiind folosite de către Domnul pentru o întrebuintare de cinst, de aceea trebuie păstrate curate. 2. Tim. 2, 20. 21. Căci chiar prin Profetii depe vremuri citim, că stătea scris :

„Ieșiți din Babilon și nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, voi, care purtați vasele Domnului!“ Isa. 52, 11.

De aceea, vestitorii Evangheliei trebuie să se silească a se distinge personal printr-o moralitate cât mai înaltă. Altfel, Domnul rostește avertismentele teribile pentru cei ce ar îndrăzni, să aspire la postul de predicator al Evangheliei, fără moralitatea și demnitatea corespunzătoare. Contra unora ca aceștia, Domnul Insuși rostește cuvinte teribile, cum serie în Psalmi :

„Dar celui păcătos și neleguit îi zice Dumnezeu : Cine ești tu, că te-ai apucat să propovăduiești legile Mele și să ieși în gura ta legământul Meu? Căci tu urăști mustările și arunci cuvintele Mele înapoia ta. Toate acestea le-ai făcut și Eu am tăcut. Tu îți-ai închipuit, că Eu sint tot ca Tine. Dar Eu te voi mustra, și îți voi pune toate sub ochi“. Ps. 50, 16—21.

Un misionar care a fost multă vreme printre canibalii din Insula Fijii, a publicat un foarte interesant articol, purtînd exact titlul : „Solemna noastră răspundere ca Pastori“, și avînd următorul conținut :

„Adevărata pietate este prima și indispensabila însușire, care trebuie să caracterizeze pe un serv al lui Dumnezeu, pe un pastor

al Evangheliei lui Hristos. Cine n-a ajuns să simtă chemarea la sfințenie a persoanei sale acela nu e chemat de Dumnezeu la serviciul de predicare. Un profesor de omiletică zicea odată : „Un predicator al Evangheliei nepocăit reprezintă o monstruozitate. Un pastor, care nu a experimentat el însuși puterea harului în propria sa persoană, e la fel ca un orb, care ar vrea să fie profesor de optică și să vorbească altora despre frumosele nuanțe de culori, în care se desface lumina, cînd trece printr-o prismă de cristal. Ar fi la fel cu un mut, care ar îndrăzni să ocupe o catedră de oratorie, sau de muzică vocală“.

Apostolul Pavel scrie : „Fii cu luare aminte asupra la însuși și asupra învățaturii, pe care o dai altora“. Fapt de primă importanță este, să fim atenți asupra noastră înșine, ca să fim într-adevăr ceea ce zicem că sîntem : și să credem noi înșine, ceea ce vrem să facem pe alții să creadă. Dacă Uza a trebuit să moară, pentru că nu era dat lui să se atingă de chivot și să umble cu lucruri sfinte; dacă oamenii din Bet-Semeș au trebuit de asemenea uciși, pentru că s-au uitat la chivot; dacă și animalele trebuiau omorîte, dacă se apropiau de muntele cel sfînt : ce fel de oameni trebuie să fie aceia, care sînt numiți „servi ai Dumnezeului nostru“, care stau între Dumnezeu și popor, ca ambasadori ai lui Hristos?

Chemarea de pastor, sau predicator al Evangheliei, nu este la fel ca alte profesii. Cineva poate fi profesor de una din ramurile științei sau ale artelor, poate fi tipograf bun, sau chiar profesor universitar, fără ca el să fie credincios, sau temător de Dumnezeu. Dar predicatorul este strîns legat de adevărul, pe care îl predică, și căruia el trebuie neapărat să-i corespundă în totul. Afară de aceasta, nu există oameni mai asaltați de tot felul de ispite ca tocmai cei din serviciul predicării. De aceea, fiecare să ia bine seama la sine însuși, ca să dovedească un caracter și o purtare în afară de orice bănuială, în totul corespunzător cu înalta și sfînta chemare de predicator.

Predicatorul trebuie să se dedea la studii îndelungate și profunde. Spiritul Profetic ne dă în privința aceasta mulțime de sfaturi și îndemnuri. Dăm mai jos cîteva citate :

„Ne mulțumim, că știm să vorbim despre înțîia și a doua solie îngerească și că înțelegem în oarecare măsură și a treia solie, dar, dacă ne mulțumim numai cu puține cunoștințe, vom ajunge descalificați de a mai primi vederi clare despre adevăr“.

„Mii de bărbați, care servesc la amvoane, sînt lipsiți de calitățile esențiale de inteligență

și caracter, pentru că ei nu cultivă mereu și sistematic studiul Sfințelor Scripturi. Ei sînt mulțumiți numai cu cunoștințe superficiale. „O mare bogăție de material de studiu ne stă la dispoziție în Biblie, cu profețiile, cu cărțile ei istorice și cu poeziile ei; în Spiritul Profetic, și în alte cărți minunate provenite din aceeași sursă divină.

„Impreună cu studiul, trebuie să combinăm o continuă pregătire a inimii, prin rugăciune și prin meditație. Spurgeon zice: „În vreme ce predicatorul, pe roata de pregătire a marelui Olar, este învîrtit mult și bine: rugăciunea este unealta, prin care marele Olar dă forma cuvenită vasului Său. Toate studiile din biblioteci rămîn fără mare valoare, dacă nu sînt unite cu rugăciunea în cămăruță“.

„Cînd Spiritul Sfînt veni asupra Apostolilor, citim că ei continuau foarte serios în rugăciune, și astfel primeau putere. Moody zice, că el socotea de mai mare valoare, „a se ruga

ca Daniel, decît de a învăța să predice ca Gabriel“.

„Un alt om al lui Dumnezeu zicea: „Nu te duce să predici la amvon, înainte de a te fi spălat bine în ligheanul de la ușa templului. Să nu crezi, că ai să fii un bun predicator al harului pentru alții, dacă tu n-ai dat ochi personal cu Dumnezeuul harului, și n-ai primit cuvînt din gura Lui“.

„Poate că sub presiunea alergării după ținte sau după terminarea cu bine a anumitor campanii, vom simți că avem nevoie de multă veghere, pentru ca nu cumva să facem greșeala de a crede, că pietatea se cîștigă prin multă acțiune, iar nu prin multă rugăciune“.

Să rugăm pe Domnul, să ne dăruiască pe toți cu mult zel și stăruință, întru atingerea unui cît mai înal grad de moralitate, de spiritualitate și de pregătire, spre a ne dovedi în înălțimea solemnei noastre răspunderi, în chemarea pe care am primit-o de la Dumnezeu.

St. Demetrescu

Importanța fructelor în alimentație

Alimentele, folosite de om, aduc organismului substanțele necesare pentru creșterea și regenerarea țesuturilor; transformarea lor în organism are drept rezultat producerea de energie reprezentată prin căldură și muncă mecanică. Hrana omului dată de la început de Creator era formată din cereale și fructe. În Geneza 1,29 e scris: „Iată că v-am dat orice iarbă care face sămînță și care este pe fața întregului pămînt și orice pom care are în el rod cu sămînță; aceasta să fie hrana voastră. „Omul dacă ar da ascultare regulilor stabilite de Creator și-ar alege o alimentație care conține exact calitativ și cantitativ substanțele ce savanții moderni le consideră ca indispensabile unei nutriții normale. Multe din alimente ar putea fiecare, dacă sînt absorbite în anumite cantități, să furnizeze organismului toate substanțele necesare. Un exemplu evident îl constituie folosirea fructelor în alimentație.

Fructele fără a avea, cel puțin cea mai mare parte din ele, o valoare nutritivă importantă, sînt indispensabile în alimentație. Compoziția chimică a fructelor arată că ele au o cantitate mare de apă, între 80%—95%; aciditatea atinge 15% datorită sărurilor acizilor: citric, tartric și malic; zahărul din fructe se găsește sub formă de glucoză și levuloză,

forme ușor asimilabile; foarte rar se găsește zaharoase, iar bananele necoapte bine conțin amidon. Cantitatea de zahăr din fructe variază între 5%—23% pentru fructele proaspete și poate atinge pînă la 76% la fructele uscate.

Fructele sînt bogate în special în vitamine și minerale. Toate fructele conțin celuloză.

Fructele au acțiune alcalinizantă datorită conținutului în minerale (calciu, magneziu, sodiu, etc.). Excepție fac prunele, care au mai mult acțiune acidifiantă asupra organismului.

Fructele citroase în care sînt cuprinse portocalele, —lămîile, mandarinele, naramzele sînt foarte bogate în vitamina C. și au cantități mai mici de vitamina A. și B. Ele sînt foarte indicate la artrite. Printre fructele bogate în vitamina C. mai sînt și căpșunele, fragii și smeara, dar cele mai bogate sînt măceșele.

— Piersicile, caisele, cireșele, perele și prunele au vitamina C. în cantitate mijlocie; caisele și piersicile sînt izvoare bune de vitamina A. Ele exercită o influență înviorătoare asupra pereților stomacului, stimulînd plămînul, ficatul, în deosebi coaja este prețioasă; proporția de minerale și, vitamine fiind mai mare în coaja fructelor decît în miez; deaceia pentru păstrarea înfregii lor bogății trebuiesc mîncate întregi.

— **Perele** sînt foarte hrăniloare și conțin mult calciu pentru formarea oaselor. Ele trebuie bine mestecate, căci altfel produce deranjări în digestie. Perele și gutuile sînt bogate în celuloză și peetină; au proprietăți laxative, datorite atît cantității de celuloză cît și acidului malic pe care-l conțin.

— **Merele** au vit. A.B.C. în cantități mici, mult fier. Se recomandă la anemici pentru a contribui la formarea sîngelui. El este bogat în oxigen pe care-l cedează sîngelui, ușurînd astfel activitatea plămînilor în stări astmatice. Mărul este un mijloc de calmare și de adormire.

— **Prunele** au proprietăți laxative atît mîncate proaspete cît și uscate sau compot. Ele curăță cutele intestinului și dacă acesta este slab, prunele ar trebui curățite de coajă.

— **Nucile și migdalele** conțin un acid în coaja lor deaceia ele provoacă cîteodată răgușeală. Nucile, alunele, migdalele, măslinile, fisticurile, etc. conțin multe substanțe grase profeice cari au aceeaș valoare nutritivă ca și a cărnii, deci conțin amino-acizi capabili să producă creșterea și repararea țesuturilor; nucile și alunele pot sluji ca înlocuitori ai cărnii. Fructele uleioase sînt sărace în zahăr și minerale, în special în calciu.

Conținutul lor în vitamine este inferior celorlalte alimente. Sînt sărace în Vit. A și C. și conțin în mică cantitate Vit. B. Nucile verzi sînt mai sărace în substanțe grase decît cele uscate, dar sînt mai ușor de mistuit.

— **Pepenii verzi** sînt laxativi, se recomandă pentru artratism și gută.

Pătlăgelele roșii sînt între zarzavaturi și fructe. Au multă vit. C.

Strugurii sînt bogați în glucide (zaharuri) levuloză, glucoză, minerale (fier și mangan) lecitină, bicarbonat de sodiu, etc. Dintre toate fructele, strugurele este socotit cel mai hrănit și cel mai igienic.

Din timpurile cele mai vechi a fost folosit ca un izvor de tămăduire. Astăzi progresul științei explică și confirmă ceea ce unii numai bănuiau. Cura de struguri, considerată încă de la latini ca singura capabilă să dezintoxice

organismul plin de otrăvurile produse de mîncările abundente suculente și piperate, sînt în lumina științei și a experienței, leacul cel mai eficace pentru afecțiunile inimii, a ficatului, a gutei, a artratismului, a constipației, a obezității, a arterio-sclerozei, etc.

Stimulator al poftei de mîncare, strugurele completează hrana celor slabi, a anemicilor, a femeilor gravide, a bătrînilor, a copiilor ca și a convalescenților.

Valoarea strugurilor e indiscutabilă. Fructele, după compoziția lor și alimentele cărora sînt asociate, pot servi fie în cura de supra-alimentație, fie pentru a obține o sub-alimentație. Cu un regim bogat în albumine și grăsimi, cura de fructe mărește greutatea corpului. Cu un regim sărac în grăsimi și întrebunțînd fructe cu valoare nutritivă inferioară, se poate aduce o scădere a greutății. Fructele cari nu conțin prea mult zahăr dau rezultate excelente în cura de slăbire. Unele fructe așa de plăcute la gust, absorbite în cantitate suficientă, satisfac pofta de mîncare, plac bolnavului și-l împiedică să ab-

soarbă alte alimente cu valoare nutritivă mai mare. Se obține astfel o scădere în greutate. Cura se face cu orice fel de fructe: lămii, cireși, piersici, mere, struguri, etc.

Cura de lămii s-a arătat a fi de folos mare în gută, artratism, reumatism, datorită proprietăților de alcalinizare ale lămii.

Pentruca stomacul să nu obosească, lămiile să fie stoarse în apă bine îndulcită și să se ia cam la o oră după masa de prînz.

Fructele sînt strict necesare unei bune nutriții și ne permit ca sub formă plăcută să putem varia la infinit alimentația noastră satisfăcînd în acelaș timp și (foamea) apetitul. Prin gustul lor plăcut fructele constituiesc o resursă foarte prețioasă pentru a combate carnivorismul exagerat și periculos.

Aceste cîteva cunoștințe, incomplete, arată totuși importanța fructelor în alimentația normală și în căutarea sănătății. Să mîncăm fructe cît mai multe ca să ne asigurăm sănătatea!

Dr. Eleftera Iacob

Constituția R. P. R., chezașia libertății și progresului

La 24 septembrie, a.c., se împlinesc 4 ani de la promulgarea noii constituții a țării noastre, a doua constituție republicană.

Constituția din anul 1923 nu mai corespundea nicidecum vremilor noi în care a pășit o parte din lume împreună cu care mărsăluște și patria noastră și deaceia ea a fost înlocuită definitiv în anul 1948. Ea privea o lume care se învechise cu totul, o societate care devenise societatea unui alt ev.

Pentru nevoile urgente ale unei societăți noi care se născuse deja, în ciuda vechei constituții și în pofida celor ce ar fi dorit să se mențină la nesfârșit orinduirea veche, în anul 1948 a fost creată prima constituție de tip nou. Aceasta instaura la cirma țării noastre, forma de guvernământ republican-socialistă.

„Constituția din 1948, făurită în primele luni după proclamarea Republicii Populare Romine, corespundea unei etape în care procesul de transformare a țării noastre se afla abia în germene sau într-un stadiu inițial”. Însă în anul 1952, la 24 septembrie, prin cea de a doua constituție nouă, ținara noastră Republică pășește într-o altă etapă, trecind de la stadiul inițial la un stadiu avansat.

O deosebire între constituția din 1948 și cea din 1952, este că aceasta din urmă înscrie în „regimul de stat al R. P. R., regimul democrației populare, care reprezintă puterea oamenilor muncii”.

Ce este constituția.

Constituția este „legea fundamentală a unui stat, care cuprinde principiile de bază ale organizării lui, stabilește drepturile și datoriile fundamentale ale cetățenilor, sistemul electoral, orinduirea organelor supreme și locale etc., reflectând în întregime structura socială respectivă”.

În genere, constituțiile sînt acte ale autorității suverane sau condiții necesare derivind din natura lucrurilor. Constituția R. P. R., deși este un act al autorității suverane (regimul de largă democrație populară) ea este în același timp și rezultatul unor condiții noi izvorite din însăși concepția despre viață și societate a maselor populare din țara noastră.

Constituția este mamă legilor și patronul tuturor acțiunilor de împărțire a dreptății (justiția) în orice sector, instituție sau întreprindere din cuprinsul țării. La noi, constituția este chezașia păcii și coexistenței pașnice a tuturor cetățenilor Republicii Populare Romine. Ordinea și disciplina pe care le exercită guvernul pe baza principiilor constituționale sînt necesități vitale ale tuturor cetățenilor, acestea procurînd tuturor un climat favorabil pentru bunăstare, pentru progres.

Constituția noastră consfințește munca, artele, știința și cultura; ea este decîi o constituție progresistă.

Elemente noi, demne de o lume nouă.

1. Egalitate de drepturi.

Art. 81. — din constituție sună astfel: „Oamenilor muncii, cetățeni ai Republicii Populare Romine, fără deosebire de naționalitate sau de rasă le este asigurată deplina egalitate în drepturi în toate domeniile vieții economice, politice și culturale.

„Orice fel de îngrădire directă sau indirectă a drepturilor oamenilor muncii, cetățeni ai Republicii Populare Romine, stabilirea de privilegii directe sau indirecte pe temeiul rasei sau al naționalității cărora le aparțin cetățenii, orice manifestare de șovinism, ură de rasă, ură de naționalitate sau propagandă naționalistă șovină, este pedepsită de lege”.

Acest articol lovește la rădăcina tuturor nedreptăților ce se săvîrșeau în trecut în numele rangului, rasei sau naționalității cuiva. Prin el se dă o lovitură de grație șovinismului, rasismului și naționalismului extremist din care izvorau în țara noastră tot felul de nedreptăți și frămîntări amare și inutile.

2. Drepturile sociale ale femeii, mamei și copilului

Deasemeni art. 83, poartă pecetea noului, care se realizează pentru prima dată pe meleagurile patriei noastre: „Femeia în Republica Populară Romină are drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de stat și culturale...”

„Statul ocrotește căsătoria și familia și apără interesele mamei și ale copilului. Statul acordă ajutor mamelor cu

mulți copii și mamelor singure, concedii cu plata salariului femeilor însărcinate; organizează maternități, creșe și cămine de copii”. Nu ne ajunge timpul și nici locul să vorbim îndeajuns despre importanța celor cuprinse în acest articol. În primul rînd femeia este ridicată de la starea ei înjosită, la demnitatea ce i se cuvenea. Pînă aici din punct de vedere social, adevărata considerație se dădea numai bărbatului. De acum încolo, femeia își ocupă cu demnitate locul ei în viața socială. Ea nu mai este lăsată să cerșească existența ei.

Căsătoria și familia care pînă aici erau doar probleme personale ale cetățenilor, noua constituție face din ele, probleme de stat”. Statul ocrotește căsătoria și familia. În trecut statul incuraja desfrîul și casele de toleranță.

Mamele sînt ajutate, copiii sînt sprijiniți cu tot interesul prin nou orinduire din țara noastră. Copiii, în trecut, pentru a se ridica pînă la cele mai înalte trepte ale vieții, se spunea că trebuie să se nască cu „pînteni la picioare”; adică ei trebuiau să fie, prin însăși originea lor, de „neam nobil” sau „de neam mare”. Astăzi elitele. — vorbind într-un stil învechit, — se recrutează din rîndurile muncitorilor simpli dar cinștii ai Republicii, indiferent de felul în care s-au născut. Ei sînt sprijiniți și incurajați din fașă și pînă la maturitate, pînă la starea de cetățeni conștienți, pregătiți pentru răspunderile vieții și ale societății.

3. Libertate cetățenilor.

„Omul are drept la viață și la fericire, deci are drept la libertate, căci nu este fericire fără libertate”. Libertatea este starea opusă șerbiei, a robiei. Ea este un drept natural al omului de a se manifesta fără constrîngere din afară.

În Art. 84 și 85 din Constituție, libertățile cetățenilor sînt garantate și enumerate astfel:

Libertatea de conștiință și a cultelor religioase,

Libertatea cuvintului,

Libertatea presei,

Libertatea întrunirilor și a mitingurilor.

Libertatea cortegeilor și a demonstrațiilor de stradă.

Deși toate acestea sînt absolut necesare și de mare folos tuturor cetățenilor, pentru noi, ca oameni ai religiei, are o deosebită importanță libertatea de conștiință și a cultelor religioase pentru care se consacră art. 84. N-avem cuvinte mai potrivite să mulțumim lui Dumnezeu pentru un asemenea har și nu sîntem parcă destul de în stare să ne manifestăm deplina noastră recunoștință față de înalta conducere a țării pentru o atît de largă înțelegere arătată față de noi.

Copiii lui Dumnezeu și cetățeni ai R. P. R., se bucură azi sub cerul însoțit al patriei, de libertatea ce le este atît de dragă. Deaceia își încordează toate puterile la muncă pe ogoare, în fabrici și uzine luptînd cu avînt nestăvilii pentru pacea și fericirea tuturor fiilor ei.

Simți o deosebită plăcere să vezi cît de deplină este această libertate în care nu se mai amestecă nici jandarmul, nici primarul și nici alte persoane de altă dată.

Oportunitatea constituției.

Cuceririle democratice inscrite în constituția R. P. R. au sosit la timpul și în locul potrivit lor. Forțele progresiste au luptat mult pentru înlăturarea unui trecut nedemn și pentru dobîndirea acestor victorii. Noi avem convingerea că trebuia să se împlinescă în același timp o profeție a Sf. Scripturi care adeverește cele ce urmează: „Cel Atotputernic a făcut lucruri mari... El a arătat putere cu brațul Lui; a risipit gîndurile pe care le aveau cei mindri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți. Pe cei flămînzii i-a săturat de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară cu mîinile goale. A venit în ajutorul robului Său Israel, căci și-a adus aminte de îndurarea Sa, — cum făgăduise părinților noștri, — Iuță de Avraam și sămînța lui în veac”. Luca 1,49—51.

Se cuvine deci, să ne amintim cu plăcere și să vorbim cu recunoștință despre actul istoric de la 24 septembrie 1952.

În același timp toți smeriții, care au fost cercetați de Domnul, să spună din răspuseri: Mărit să fie Numele Lui, în vece! Amin.

C. PAUN

Lucrări agricole în cursul lunii octombrie

Odată cu sosirea lunii octombrie sîntem la început de toamnă. Inetul cu inetul, timpul se răcește. Vegetațiile stagnează tot mai mult și lucrările gospodărești zoresc spre stringerea de pe cîmp și din grădina a tuturor roadelor și punerea lor la păstrare sau valorificarea lor.

Tot mai mult activitatea trebuie împărțită între terminarea lucrărilor sezonului acestui an. Sîntem în toamnă, toamna naturii cînd se string și se cîntăresc ultimele roade din acest an, roadele hărniciei și bunelor metode de lucru aplicate în lucrările gospodărești de către bunul gospodar și acestea trebuie să ne aducă iară aminte, că și roadele faptelor noastre sînt cîntărite de către Cel Preainalt, tot așa după cum sînt cîntărite roadele muncii gospodarului, unelo mai devreme iar altele mai tîrziu. Da, și omul își are toamna vieții sale și ce fericit se simte el, cînd ajuns în ea, se poate uita în urma sa și să zică: „...mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința, deacum mă așteaptă cununa neprihănirii”.

În lucrările din luna aceasta, timpul trebuie bine împărțit între terminarea stringerii de pe cîmp și grădina și aducerea la îndeplinire și în cele mai bune condițiuni a lucrărilor privind anul 1957, așa de exemplu:

În grădina de legume.

Se apropie timpul rece și bruma, deaceia, se recoltează rădăcinoasele și se stringe de pe cîmp varza de toamnă, apoi cartofii. Se string ultimele recolte de roșii și vinete dacă în septembrie nu a venit vre-o brumă. Acum din grădina de legume se stringe totul și se pune la adăpost. Se selecționează și se pun la păstrat cartofii, după ce ne-am achitat de toate datorile către stat. Se aranjează varza pentru iarnă fie proaspătă, fie murată. Se așează la iernat rădăcinoasele de tot felul. Cartofii de sămînță pentru anul viitor, dacă nu avem puițișe suficiente, se pot păstra după selecționare în șanțuri adînci, stratificați cu pămînt. Se aleg plantele cele mai frumoase din rădăcinoase pentru producerea sămînțelor de legume și se păstrează cu grijă pînă la primăvară.

Se iau măsuri pentru adăpostirea instalației de iernat și se începe revizuirea și repararea ei.

Se amenajează și pregătesc platformele de gunoi. Se fac arăturile adînci în grădina de legume. Se organizează răsadnițe pentru producerea de legume, care să fie consumate proaspete în cursul iernei.

Cultura păioaselor și prășitoarelor. (Cultura mare).

Lucrările de însămînțare a cerealelor păioase începute în luna septembrie se continuă cu grijă pentru a nu se întîrzia, intrucît ele trebuie să aibă timp necesar pentru răsărit și întărire pînă la venirea zăpezii.

Se seamănă deasemeni borceașurile de toamnă. Se string ultimele recolte de bumbac și se treeră orezul. Se recoltează apoi sfecla, porumbul și rădăcinoasele pentru furaje. Nutrețurile de orice fel, pregătite pentru iarnă trebuie bine puse la adăpost pentru păstrare. După stringerea tuturor recoltelor de pe cîmp se fac arături cit mai adînci, fără a le grăpa. Se îngroapă sub brazdă gunoi de grajd. Trebuie depuse eforturi ca nici o bucată de pămînt să nu rămînă nearată. Arăturile făcute acum adînci și lăsate negrăpate la dispoziția gerului și zăpezii, vor mări sporul culturilor pentru anul ce vine.

O grijă deosebită pe care să o avem acum este aceea ca toate produsele ce le vom imagazina să fie bine puse la adăpost în locuri uscate și bine aerisite, pentru a evita stricăciuni și pierderi.

Cultura viei

În vie se continuă culesul strugurilor cu coacere tîrzie. Cînd a dat prima brumă, via se desface de pe sîrmă sau araci, și se face prima tăiere zisă: „de ușurare”, iar apoi se ară printre rînduri. Se fac apoi gropi pentru completarea golurilor. Spre finele lunii, via se îngroapă sau musuroiește pentru a o feri de gerurile grele. Se string și pun la adăpost aracii și se recoltează coardele pentru port altoi. O coardă trebuie să aibă cel puțin 6 ochiuri.

Grădina de pomi.

Se recoltează merele, perele, prunele, gutuile, nucile, și se pură la păstrat sau se valorifică.

Pe livezile de pomi se cară și se imprăștie bălegar, socotindu-se cam 30 tone la ha. Bălegarul imprăștiat se va îngropa sub brazde de circa 20 cm. adîncime, cu 2—3 săptămîni înainte de căderea frunzelor.

Multă grijă trebuie depusă la amenajarea depozitelor unde vom păstra fructele. Depozitele trebuie bine dezinfectate și luate toate măsurile ca ele să fie ferite de geruri sau de temperaturi prea ridicate.

E timpul cînd să se facă gropile pentru plantarea pomilor de toamnă și completarea golurilor.

Se desfundă terenul pe locul unde vom face plantările de primăvară și dacă timpul spre finele lunii ne va permite, vom începe și la făcutul gropilor necesare pentru primăvară.

Se iau toate măsurile pentru apărarea pomilor, mai ales cei tineri, de rozătoare, îmbrăcîndu-le tulpinile cu bete de floarea soarelui, de porumb desfrunzit, de trestie sau de papură. La pomișorii tineri plantați de curînd se pun tutori de care se leagă în 8.

Trunchiurile pomilor trebuie curățate de mușchi și licheni, se răzuiesc cojile crăpate, se vîruiesc și se taie lăstarele false (drajonii).

Se pun inelele cleioase, se string ouăle fluturului Zig-Zag și omizile. Frunzele căzute pe jos cum și fructele putrede căzute, sau prin pom, se string și trebuie cu grijă îndepărtate, ele sînt cuiburi de omizi.

În gospodărie se iau măsurile necesare în vederea pregătirii de iernat a animalelor de grajd și oilor.

Putem începe spre finele lunii să ne facem bilanțul rezultatelor din acest an agricol. Putem trage valoroase învățături din aceste rezultate. Putem face studii și planuri folositoare, pentru ca în anul ce vine să ne facem lucrările și mai bine, spre a ajunge la și mai bune rezultate. Ca buni creștini, pentru noi aceasta ne este ținta, ca adică, să urcăm mereu spre progres, mereu mai sus, atît în cele vremelnice, cît și în cele spirituale și pentru aceasta nu vom uita niciodată cuvîntul care ne spune că: „fără străduință, nu există cunună...”, iar la aceasta vom putea ajunge, depunînd tot mai înțelepte și tot mai chibzuite eforturi, pînă vom ajunge așa cum ne spune un alt cuvînt sfînt: „pilde pentru cei din jurul nostru, în toate lucrurile”.

Ioan Dănețiu

CUVINTE DE AUR

- Dacă ne-am judeca pe noi înșine, n-am mai fi judecați.
- Acolo unde e multă lumină, e și umbra mai puternică.
- Foarte adesea îți cauți fericirea, cum îți cauți ochelarii pe care îi ai de fapt pe nas.
- Omul rău este ca și cărbunele; chiar cînd nu te arde, te innegrește.

Răspunsul la întrebările „Cunoașteți”, din revista nr. 5 — mai

1. Unul dintre cei răstigniți cu Isus. — Luca 23, 42.
2. Iona cap. 2, 1-10.
3. Matei 9, 9-11, Levi, Luca 5, 27-32, Simon, Luca 7, 36-37, Lazăr, etc.
4. Moise, Deutr. 9, 9, 18.
5. A treia Epistolă a lui Ioan.
6. Eglon, Jud. 3, 3, 17.
7. Iacov, Gen. 32, 29, Manoah, Jud. 13, 17, 18.
8. Levitul, Jud. 17, 10-12.
9. Zacheu, Luca 19, 1-10.

"Cântați Domnului"

„Clipe
de meditație
împreună
cu
psalmistul”

Ps. 4, 5, 8.

Pentru o mai completă înțelegere, cum și pentru o mai deplină desfătare, psalmii 4 și 5, cer să fie studiați împreună. Aceasta, întrucât primul, este un psalm potrivit pentru rugăciunea de seară, iar al doilea, este o cerere potrivită clipelor de adorare din zorii zilei.

Psalmul 4 este un psalm retrospectiv. Stînd în pat, într-o tăcută convorbire cu însăși inima sa, psalmistul, trece în revistă întîmplările zilei.

Pentru noi toți, porunca: „Fii liniștit”, este cea mai potrivită. Căci numai în apa liniștită se depune la fund milul, după cum în nopțile liniștite, roua cade în picuri cristalini. Iar noaptea, cînd ochiul se închide pentru întreaga lume din afară, lăsați ca el să fie deschis înlăuntru, spre o atentă cercetare de sine.

Și ce anume a văzut psalmistul revizuiind întîmplările zilei? Intristări...? Dar Dumnezeu este plin de bunătate. Dușmani...? Dar Dumnezeu se va ocupa de ei. Psalmistul și-a pus încrederea sa în Dumnezeu, și uns cu undelemnul bucuriei, se ruga plin de ardore: „Eu mă cule și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, îmi dai liniște deplină în locuința mea”.

Noaptea a trecut. Zorile dimineții și-au anunțat sosirea. Psalmul 5, privește acum mai departe. Poetul, văzînd ivirea zorilor, cu energia regeneratoare a zilei ce se anunță, își mărturisește încrederea sa în conducerea lui Dumnezeu. El se roagă pentru o deplină măsură a dragostei plină de bunătatea lui Dumnezeu, pentru o cale netedă în fața sa; el cere lui Dumnezeu să-i acorde lui și tuturor celor ce se încred în El, un spirit de bucurie în tot cursul zilei; el este incredințat că Dumnezeu îl va înconjura cu bunăvoință, cum l-ar înconjura cu un scut”.

Este un lucru bun a începe ziua cu Dumnezeu. Este un lucru bun, a lăsa ca vocea lui Dumnezeu să pătrundă în inimile noastre, mai înainte ca alte glasuri să ajungă acolo. Spurgeon, marele predicator, spunea: „O oră dimineața, valorează cîi două seara. În timp ce roua este încă pe iarbă, lasă ca harul ceresc să cadă peste sufletul tău”.

„Să dăm lui Dumnezeu dimineața zilelor noastre, și dimineața vieții noastre. Rugăciunea ar trebui să fie Cheia zilei și lacătul nopții. Închinarea noastră ar trebui să fie atît luceafărul de dimineață, cît și cel al înserării”.

Iar dacă începem ziua cu Dumnezeu, noi vom fi mult mai conștienți de prezența Sa dealungul orelor zilei, și apropiindu-ne seara de paturile odihnei, o liniște și o încredere deplină va inunda inimile noastre.

Psalmul 8. Un excelent nume.

Doamne, Dumnezeul nostru
Cît de minunat este numele Tău pe întreg pămîntul.

Astfel începe și sfîrșește această maiestuoasă sărbătorire a omului ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pămînt. Iar între aceste două exclamații, de la începutul și sfîrșitul

psalmului, sînt versuri de o neasemuită frumusețe, versuri ce dau un motiv puternic pentru grandoarea celor exprimate la începutul și sfîrșitul textului.

Care este tema psalmului? Una foarte simplă. Arhitectul divin, Cel care și-a așezat mai pre sus de ceruri gloria Sa. Cel ale cărui degete au brodat cerul și ale cărui mîini a modelat luna și stelele infinitului. S-a plecat spre a alege pe om, copilul creațiunii, spre a avea conducerea peste lucrările mîinilor Sale, să-L reprezinte printre lucrările creațiunii Lui. N-ar trebui ca această onoare și responsabilitate să dea omului un puternic motiv pentru admirație și mulțumire din toată inima?

Te așli sub cerul liber, la miezul nopții. Cerul, plin de strălucirea miriadelor de stele. În splendoarea ei, luna asemenea unei corăbii astrale, plutește maiestos pe oceanul fosforescent al stelelor. Apoi, aruncați-vă privirea în jos și contemplați peisajul terestru, în lumina încîntătoare a unei luni pline. Cît de mic te simți în lumina acestei măreții infinite... Iar mie, mi s-a părut că, asemenea unui copil, cu ochii mari deschiși, te aud spunînd:

Măreț și întins; frumos și minunat pămînt
Cu fărîmuri ce se scaldă în stropii rubinii,
Cu pajști, munți și codri de cetini și stejari,
O lume, ești minune în viața celor vii.

Stai fascinat în fața splendorii creațiunii lui Dumnezeu și murmuri:

Ce este omul ca să te gîndești la el
Și fiul omului ca să-l bagi în seamă?

Atunci dintr-o inimă incremenită, vine răspunsul:

Tu ești așa de mare, iar eu așa de mic
Că teama mă cuprinde; și-mi pare că-s nimic.

Și totuși, cînd în rugă șoptirea-mi mi-o înalță
În sufletu-mi, o voce lumină îmi făcu:
„Ești mic și totuși, ești, mai sus decît pămîntul
Tu... poți gîndi... iubi... pe cînd pămîntul... Nu”.

Da. Creatorul a făcut pe om, cu puțin mai pre jos decît îngerii, l-a încununat cu slavă și cu cinstea de a gîndi și de a iubi. Numai omului i s-a dat stăpînirea asupra restului vastei Lui creațiuni.

Asupra omului, Dumnezeu și-a revărsat înalta Lui bunăvoință și dragostea Sa eternă.

Primind responsabilitatea pe care El ne-a dat-o, oare, nu vom exclama și noi într-o profundă adorare?

„Doamne Dumnezeul nostru
Cît da minunat este numele Tău pe întreg pămîntul”.

Trad. D. Popa
După C. W.

CUNOȘTINȚE FOLOSITOARE

Istoricul tabloului Domnului nostru Isus Hristos

Noul Testament nu vorbește absolut nimic asupra înfățișării Domnului nostru Isus Hristos. După aproape o jumătate de secol mai târziu, încep să vorbească niste literați creștini despre înfățișarea Domnului Isus Hristos, lăsând impresia, că se bazează pe niște izvoare autentice. Dar cele spuse de ei uimește omenirea de atunci, întrucât spun că Isus Hristos a fost lipsit de frumusețe omenească. Însă toate aceste argumente se buziau pe cele spuse în Isaia 53,2,3, unde se vorbește despre Mesia cel suferind.

De abia din anul 500 incoace se pare că creștinătatea a ajuns în posesia anumitor date despre înfățișarea lui Isus Hristos. Se cunoaște mai mult despre ținuta, despre mersul lui, despre părul pe care l-ar fi purtat, despre barba, despre

nicăeri vreun tablou sau vreo sculptură, despre care am putea spune cu siguranță că ar reda înfățișarea reală a Domnului Isus Hristos, și ar fi din timpul Domnului Hristos. Toate cele ce s-au găsit, datează cu sute de ani mai târziu. Și nu numai atât, dar chiar tablourile între ele nu se aseamănă de loc. Tablourile provenind din secolul al 2-lea, reprezintă pe Isus ca pe un tânăr fără barbă cu păr scurt. Expresia feței este plăcută și veselă. Deabia la începutul secolului al 4-lea, intervin schimbări: înfățișarea Sa e redată mai sobru, iar fața rotundă, este înlocuită cu una prelungă și învăluită de un păr bogat și lung. Ceea ce este caracteristic la tablourile din acest secol este lipsa bărbii. Dar nimeni nu poate admite că acest tânăr ar putea să

nas, gură și miinile sale. Acest tablou este în contrast cu cele spuse de Isaia. De data aceasta cuvântul din cartea Psalmilor 45,2, este hotărâtor, când spune: „Tu ești cel mai frumos dintre fii oamenilor”. Primul care desenează un tablou după cele spuse de psalmistul David despre Isus, este un călugăr numit Epiphanius, care a trăit pe la anul 390 d.H. Foarte mult a contribuit la stabilirea acestui tablou o scrisoare al cărui autor se spune că ar fi premergătorul lui Pontius Pilatus — (Lentulus) care este adresată senatului roman. În această scrisoare apocrifă, a evului mediu, a cărei neautenticitate este recunoscută în general, găsim cele mai complete indicațiuni și argumente în legătură cu înfățișarea lui Isus, care cu timpul, au fost folosite la facerea tabloului Lui. Iată ce spune această scrisoare care a fost folosită drept inspirație pentru pictorii din evul mediu: „Printre noi”, spune Lentulus în scrisoarea sa către senatul roman, „se află un bărbat cu însușiri foarte nobile care se numește Isus Hristos, numit de către popor Profet al adevărului, iar de către ai săi: Fiul lui Dumnezeu, pentru că înviază morții și vindecă pe cel bolnav. Acest bărbat are o statură zveltă, este prezentabil, cu o înfățișare sobră, care te face să-l respecti, și ca urmare acela care îl privește, îl va iubi și totodată se va teme de el. Părul său care este de culoare eustantie, e lucios și puțin ondulat, îl cade pe umeri, iar în mijloc are o cărare după obiceiul nazarienilor. El are o frunte mare și o privire deschisă, iar fața sa fără riduri și fără pete este îmbujorată. Nasul drept, barba foarte deasă și puțin roșiatică, iar ochii gri-bleu sînt limpezi. Când ceartă e de temut; iar cînd sfătuieste este foarte blînd, prietenos și milos, păstrîndu-și mereu seriozitatea. Niciodată nu l-a văzut cineva rîzînd, dar plîngînd a fost văzut de mulți. Are o statură înaltă și un mers drept. Vorbirea sa este serioasă, scurtă și măsurată. E cel mai frumos dintre oameni”.

Aceste imaginații sînt la fel de neistorice ca și cele ale teologilor din secolul al 2-lea. A existat vreodată un tablou real al lui Isus? Desigur vor fi mulți care admit acest lucru, pentru că în timpul acela cînd Isus Hristos a fost pe pămînt, arta portretului a fost deja destul de dezvoltată la greci și romani și ar fi de neconceput pentru mulți, ca acest bărbat, care a avut mult de spus în ceea ce privește viața socială și religioasă, să nu fi fost în atenția celor care s-au ocupat cu arta picturii. Pînă în prezent însă nu a fost găsit

fiu cunva Isus Hristos, cel amintit în Noul Testament, ci mai de grabă că ar fi o zeitate a poporului grec. Deabia la sfîrșitul secolului al 4-lea și la începutul secolului al 5-lea, a intervenit ceva în tabloul lui Isus, și anume, I S-a dat un aspect mai solemn fiind înfățișat pictat cu barbă și cu păr lung și bogat. Mai târziu îl găsim, înfățișat și cu un nimb deasupra capului. Cu cît ne apropiem de timpul evului mediu, îl vom găsi în tablouri care în primul rînd redau autoritatea și superioritatea Sa, față de cei din jurul Său, făcîndu-te să crezi că ar fi vorba de o personalitate de care nimeni nu se poate apropia și care ar vrea să fie lăsată singură.

Din cele de mai sus, reiese clar, că un adevărat tablou, care ar reda înfățișarea Domnului nostru Isus Hristos, nu există. Și mai mult încă: chiar ucenicii Săi, care ar fi fost cei în drept să vorbească sau să scrie ceva despre înfățișarea Mintuitorului, nu au făcut-o. Pentru ei, nu înfățișarea și felul Lui de a fi, ci caracterul Său au fost de cea mai mare importanță. Ei nu au fost atrași prin înfățișarea cî prin viața Sa pe care o trăise în mijlocul lor. Iar pentru adevărații credincioși, la fel, important este, nu chipul Domnului nostru Isus Hristos, pe care imaginația omenească l-a pictat în diferite feluri, după cum am văzut mai sus, ci tabloul real al caracterului Său, reprezentat prin faptele, și lucrarea Sa de Mintuitor, căci pe unde trecea El, — spune Spiritul Profetic — „se statornicea în sufletele oamenilor o atmosferă de fericire și pace!”

Este foarte adevărat, că fiecare credincios are în sufletul Său dorința de a-L vedea pe Isus Hristos la înfățișare, să-L vadă pe Acela care și-a dovedit iubirea Sa față de el, dar această dorință nu poate fi satisfăcută. Domnul nostru Isus Hristos e mai presus decît orice imaginație omenească și astfel nici nu poate fi redat de vreun om care a trăit cu sute de ani în urmă. Toți acei care au în sufletul lor dorința de a vedea pe Isus în persoană, să se gîndească la cuvintele cîntărețului care spun așa: „Cu Isus, ah față-n față, fericit mă voi simți, să privesc o veșnicie, pe cel ce nădămintul!”

„Am să-L văd, da față-n față, să mă satur de privit. Sus, cu Domnul, pe vece, am să-L văd necontenit!”

Prelucrare după:

Dr. V. Schultze

PAGINA MUZICII BISERICEȘTI

Rugăciunea și binefacerea

„Lui Dumnezeu jertfe că acestea îi plac”.
Apostolul Pavel

Stăruieți în rugăciune,
Faceți pururi fapte bune!

Două-aceste lucruri sfinte
Mereu să le-aveți în minte.

Căci (s-o știe orișicine)
Ruga, facerea de bine:

Amândouă jertfe sînt.
Fumul lor de pe pămînt

Se înalță ne-ncetat
Către cerul precurat.

Jertfele acestea două
Sprijin bun ne vor da nouă

În cea zi înfricoșată
Cînd vom sta la judecată

Și cînd fiecare faptă
Va primi răsplată dreaptă.

Ele da-vor mărturie
De-a noastră credincioșie

Vor da mărturie bună
Și-astfel vom primi cunună!

ION BĂTRINA VOIVODENI

Despre muzica în noul testament

Imnurile creștine au fost cîntate începînd cu corul ingerilor ce a fost auzit pe dealurile Betleemului, vestind nașterea lui Mesia.

În prima biserică creștină cîntarea a avut un rol însemnat. Ucenicilor nu le-a fost străin cîntecul. Încă de pe timpul cînd erau împreună cu Domnul Hristos, se foloseau de acest dar măreț de a proslăvi pe bunul Dumnezeu prin cîntec. Ei au fost îndrumați și învățați de însuși Învățătorul lor în această privință. Domnul nostru Isus Hristos însuși a cîntat și în preajma morții. Chiar într-o situație așa de grea, El găsi plăcerea de a cînta împreună cu ucenicii Săi. Astfel găsim scris de Marcu 14,26: „După ce au cîntat cîntările de laudă, au ieșit pe muntele Măslinilor.”

Iar mai tîrziu, observăm că ucenicii la fel învățau pe credincioși cîntări de laudă și dădeau îndemnul în această privință. Apostolul Pavel dă credincioșilor următorul sfat: „Vorbiți între voi cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești și aduceți din toată inima laudă Domnului.” Efes. 5,19. El se folosea adesea de darul frumos al cîntecului, pentru a proslăvi pe Tatăl cereșc. Chiar și atunci cînd a fost aruncat în temniță, cîntarea n-a lipsit de pe buzele sale. Fapte 16,25, „Pe la miezul nopții Pavel și Sila se rugau și cîntau cîntări de laudă lui Dumnezeu.”

Cîntarea la serviciul divin în evul mediu.

Cu timpul, cîntarea cu participarea credincioșilor, dispăru aproape complet de la serviciile divine. Numai deservenților li se dădu dreptul de a cînta la serviciile divine. Acest lucru

fu ordonat de Gregorie cel mare. Acest fel de a cînta se numea „cantus planus”, iar mai tîrziu „cantus choralis” (pentru că se cînta într-un spațiu special rezervat corului în jurul altarului). Se crede că denumirea cîntărilor protestante cu numele de „choral”, ar fi în strînsă legătură cu acest „cantus choralis”, dar acest lucru nu poate fi dovedit prin istoria muzicii.

Deabea prin ivirea lui Luther, lucrurile s-au schimbat iarăși. El a introdus din nou cîntarea cu participarea credincioșilor la serviciile divine. Aceste cîntări au fost învățate de credincioși, și așa dispărură încetul cu încetul, cîntările care au fost scrise în limba latină, de care numai preoții se puteau folosi. Astfel cîntările cele noi făcute de Luther au devenit niște cîntări ale poporului, fără nici o excepție. Prima sa cîntare a fost făcută pe baza textului din Ps. 93,1, „Cîntați Domnului o cîntare nouă”. Această cîntare a contribuit foarte mult la răspîndirea și progresul bisericii protestante. Și cu cît reforma lui Luther progresa, cu atît și cîntările sale deveneau mai puternice. În timpul acela, Luther a scris cunoscuta cîntare: „Cetate tare-I Dumnezeu”. O cîntare urma alteia și melodii viguroase răsunau pline de credință în biruința Evangheliei. În decursul secolelor, de la Luther încoace, cîntarea protestantă și-a menținut valoarea ei, — drept dovadă că se cîntă și astăzi, — iar celelalte cîntări ale diferitelor biserici neoprotestante, își au rădăcina și izvorul lor în aceste cîntări protestante, bineînțeles cu specificul soliei bisericii respective.

Otto Hermann

Meditații asupra subiectului:

Barnaba și Saul. Fapte 14, 14

Și unul și altul, sînt rivnitori după slava lui Dumnezeu, iar gîndul că locuitorii din Listra îi iau drept dumnezeu, îi umplu de întristare. Cîtă deosebiră între ei și regele Irod, care a murit mîncat de viermi, numai pentru că îngăduise mulțimii să strige: „Glas de Dumnezeu nu de om”. Creștinul ar trebui să se ferească de orice i-ar putea prilejui laude și onoruri care se cuvin numai lui Dumnezeu. Trebuie să se silească să dea lui Dumnezeu locul de cîntă, mărturisind neîncetat că Domnul este izvorul puterii, bucuriei și întregii lui vieți. Ni se aduc spre pildă oameni fără religie, care duc o viață morală și corectă; dar cine ar putea să ne garanteze că ei nu se fac vinovați de păcatul de care am vorbit? Prea mare încredere în sine, poate da cîte odată omului o tărie morală destul de mare ca să-l poată ajuta ca să se ferească de rele; dar atunci primejdia este cu atît mai mare. De aceea să nu ne lășăm niciodată flatați de importanța și elogiile pe care ni le aduc oamenii.

CUNOAȘTEȚI

1. Pe cine a vindecat Domnul în mod treptat?
2. Unde este asemănat vinul cu un șarpe și cu un basilic?
3. Cine a fost primit cu sărutări și cu lacrimi, chiar de acela, din partea căruia se aștepta să fie bătut atît el, cît și familia sa?
4. Cui slujitori idolatri au vărsat propriul lor sînge, fără niciun folos, pentru a salva onoarea zeului lor?
5. Unde se amîntește în semn de laudă, că o femeie „face rost de lină și de in”?
6. Cine a achitat impozitele, scofînd suma cerută dintr-o pungă vie?
7. Care căruțaș a trebuit să moară, din cauză că a vrut să ferească de cădere lucrul, ce i s-a încredințat pentru transport?
8. Cîno a plîns timp de șapte zile din cauza curiozității?